РІК 1933. Березень Ч. III.

ПЕРЕМИСЬКІ ЕПАРХІЯЛЬНІ ВІДОМОСТИ

ЙОСАФАТ КОЦИЛОВСЬКИЙ

БОЖОЮ МИЛІСТЮ І БЛАГОСЛОВЕННЯМ СВ. АПОСТОЛЬСЬКОГО ПРЕСТОЛА

ЕПИСКОП

ПЕРЕМИСЬКИЙ, САМБІРСЬКИЙ І СЯНІЦЬКИЙ

ВСЕЧЕСНОМУ ДУХОВЕНСТВУ Й ВІРНИМ ЕПАРХІЇ МИР В ГОСПОДІ І АРХІЄРЕЙСЬКЕ БЛАГОСЛОВЕННЯ!

Ще лишень пару годин ділить нас від хвилі, коли по вечірні сьогодня, при співі »Претерпівий за нас«... впадемо всі на лице й молити будемо Божого Сина, щоби через свої страсти помилував нас грішних. Незадовго, за пару хвилин лишень, ми цим співом започаткуємо сьогорічний Великий Піст, котрий з волі Христової Церкви посвячуємо завсігди розважанню Христових страстий.

Коби ми всі, дорогі в Христі, відповіли як слід сьому бажанню Христової Церкви, і всі у Великім Пості уважно розважали страсти Христові, то ми позискалиби великі ласки для наших душ. Бо розважання страстий Господа Н. І. Христа, веде нас до лучшого пізнання Божого Сина а за лучшим пізнанням нашого Спасителя родиться в нашому серцю любов до нього й готовість жити праведно так, як він цего хоче. Дорога до праведного життя, веде з конечности через пізнання любови Бога до чоловіка, що

„своєго Сина не пощаді, но за нас всіх предал єсть єго“[1]), що не завагався посвятити за спасення наше навіть свого єдинородного Сина, щоби лишень нас вибавити з неволі гріха і привести до вічного щастя. Доперва тоді коли християнин зрозуміє сю велику любов Бога до чоловіка, що за невдячність ласками його наділював, за кривду милосердєм нагороджував, за камінь, що його чоловік кинув на Бога, хлібом небесним йому відплатив, доперва тоді будиться в серцю чоловіка чувство вдячности зглядом Бога і любов до Нього; а коли в людськім серцю зродиться любов до Бога, то разом з нею зродиться там і охота вести життя по його святій волі і йому у всім служити.

А мені, вашому Епископови, о ніщо інше не ходить, як лишень о це, щоби мої вірні Епархіяни Бога любили і Йому, тому Цареві неба, землі й наших душ, цілим серцем служили. Бо коли будете любити Бога і Йому служити, тоді будете щасливі і тут на землі й по смерти там, в нашій спільній небесній вітчині.

Тому я пишу цей лист, щоби заохотити вас в сьогорічнім Великім Пості до уважного розважання страстий Господа Н. І. Христа. Як послухаєте мене, то напевно, будете мені за це вдячні. Розважання страстий Христових захоронить вас скоро від гріхів, так що вже при найблизшій св. Сповіди зможете це провірити.

А чому це так? Тому, бо найбільше гріхів на світі є з того, що люди Ісуса Христа не знають; а як його не знають, то й любити його не можуть.

Гріхів є пребагато на світі. Гріхів нині є тілько, що на весні листя на деревах, або піску на березі моря. Нині можна легше подибати чоловіка безбожного, як чоловіка праведного. А між тими безбожними людьми є найбільше таких, що Ісуса Христа не знають; а тому саме, що його не знають, ображають його. Це що читаємо в соборнім посланню св. Апостола Юди, брата св. Якова: „єлика убо не відят, хулят“[2]), до тих людий відноситься. Безчестять це, чого не знають. Якщо ті люде зналиби Ісуса Христа, якщо вони зналиби як Ісус Христос їх любить і що він з любови до нас зробив, вони не ображалаби його, але любилиби його й служиби йому.

Причиною й неодного нашого гріху є рівнож брак

---

[1]) Рим. 8. 32. — [2]) 1. 10.

належного знання й любови до Ісуса. Тому я заохочую вас до праці над тим в сьогорічнім Великім Пості. Старайтеся ревно розважати страсти Христові, а я певний, що за ліпшим знанням Христа, скріпиться у вашому серцю й любов до нього. Це захоронить вас від упадків в гріхи й буде могучою понукою до цоступу в чеснотах.

Почитати й цінити собі страсти Христові навчив нас сам божественний наш Спаситель. Він дуже любить як пригадуємо собі їх і розважаємо. Він в тій ціли установив навіть одну зі св. Тайн. Так, дорогі в Христі, св. Тайну Евхаристії і Безкровну Жертву, установив Ісус Христос в першій мірі в тій ціли, щоби ми мали перед очима муку і смерть його, що її він приняв на себе задля нашого спасення, та щоби ми пригадували собі його страсти і розважали їх. Св. Апостол Павло оповідає в листі до Коринтіян, що коли Ісус Христос по установленні пресв. Тайни Евхаристії, розділив своє Тіло і Кров Апостолам, сказав до них — а тимсамим також і до всіх нас — сі незабутні слова: „єлижди бо аще ясте хліб сей і чашу сію піете, смерть Господню возвіщаете!"[1]) се є: скільки разів будете їсти сей хліб і пити сю чашу, смерть Господню будете звіщати! Що це значить? Це значить, що по установі Ісуса, кожда відправа Служби Божої й кожде св. Причастя, має пригадувати нам страсти й смерть нашого Спасителя так, що вони повинні спонукувати нас, щоби ми тоді думали й розважали над тим, кілько Ісус Христос за нас терпів.

Мої дорогі, коли зважимо дальше сю обставину, що Ісус Христос зарядив, що в Новім Завіті, в котрім ми тепер жіємо, Служби Божі правляться на світі безпереривно так одна по другій, що нема ні в день ні в ночі такої хвилинки часу, в котрім десьтам на світі не правиласяби Служба Божа, то легко зрозуміємо, що наш Спаситель бажає того, щоби всі люди мали постійно в памяти його страсти і смерть і про них постійно розважали.

А тимчасом кількож то є таких байдужних людий на світі, що того бажання Христового Серця навіть знати не

---

[1]) І. Кор. 11. 26. —

хочуть? Кількож то найшовби й наших вірних в Епархії, котрі чули нераз дзвінок їх парохіяльної церкви, що їх кликав на Службу Божу в будній день тоді, коли могли пійти і в церкві помолитися, а вони цего не зробили? А кількож є таких, що з пустих причин опускають Службу Божу навіть і в неділю й свята?! Вони всі не знають любови Ісуса; вони не знають цего, що підчас Служба відтворюються в безкровний спосіб страсти Христові і Його смерть на хресті в тій цілі, щоби вірні пригадували собі їх і над ними розважали, та щоби через св. Причастє ставали учасниками заслуг Христових і всіх ласк, що нам їх Ісус Христос вислужив через свої страсти й смерть.

Ісус Христос бажає того дуже, щоби ми цінили його страсти. Він за життя часто о них з Апостолами розмовляв. Одного разу здавалося навіть св. Петрови, що Ісус Христос трохи пересадно о них говорить, бо коли почув як Ісус оповідав, що в Єрусалимі буде багато терпіти від старшин жидівської, від архієреїв і книжииків, та що вони його вбють, тоді сказав до Христа: хрань Господи! „не імат бити тебі сіє“ [1]), — воно тобі так не буде; але на се почув від Ісуса Христа памятні слова: „іди за мною, сатано соблазнь мі єси“[2])! Ті слова: »геть від мене сатано, бо ти згіршеннєм для мене«, сказані до св. Петра, вони сказані й до кождого того християнина, що не знає й не вірить, що така була Божа воля, що Ісус Христос міг спасти людський рід лишень через свої страсти, через муку і через свою смерть на хресті. Томуто ми обовязані цінити собі страсти Христові так високо, як спасення власної душі.

Ісус Христос навіть посеред слави й радости підчас преображення на Таворській горі, говорив з Мойсеєм і Іллею про свою смерть, що її мав понести в Єрусалимі [3]), — а по своїм воскресенню заховав навіть на своїх руках, ногах і на своїм Серцю рани, що їх для спасення грішників на себе приняв; все те свідчить о тім, як він високо цінить свої страсти. Це повинно вистарчити для нас, щоби й ми Христові страсти цінили собі високо і їх сердечно любили. Якщо ми нині здорові і в Божій ласці, то завдячуємо це лишень ранам Христовим, бо як нас навчає Дух

---

[1]) Мт. 16. 22. — [2]) там. 23 — [3]) Л. 9. 31.

святий, „язвою его“, це є раною його, „ми ізціліхом“. Рани Христа страждучого, це одиноке жерело ласк для нас грішників; тому треба нам придбати собі знання цего Божого жерела, щоби ми знали як до нього приступати, як в нім черпати Божі ласки, як пити його воду, як в нім обмиватися, як в нім купатися. Так, так, дорогі мої в Христі; Рани Христа страждучого це Божа купіль для нас, в котрій ми, як хочемо чистими бути, мусимо купатися і обмиватися.

Розуміли це добре Святі Божі, що тепер в Царстві небеснім тішаться щастєм вічним. Вони життєм своїм навчають нас що й ми такими як вони можемо бути як схочемо. Всю свою силу яку посідали, чи до поконування покус, чи до любови Бога, чи до повнення Його святої волі, вони черпали одиноко зі страстий Христових і з його святих ран. Вони находили в ранах Христових надземську силу до поборювання найбільших трудностий, бо сі рани були для них живим доказом безконечної любови Бога до грішного чоловіка, а за сю любов вони старалися любовю відплатити. Чимало з тих Святих дійшли навіть до такої досконалости, що в заплату Ісусови Христови за це, що він добровільно з любови до наших душ приняв на себе терпіння й страсти, і вони також, з любови до Ісуса Христа, добровільно жили в праці, трудах і терпінню, а навіть раділи з того, що могли з любови до Христа терпіти й Христа в той спосіб наслідувати. Щоби не говорити о других Святих, пригадую вам лишень св. Апостола Павла, що хоч в своїй молодости пересліцував Христа, коли однак став Христовим учеником, так полюбив свого Учителя, його страсти і рани, що міг казати о собі: „яз язви Господа Ісуса на тілі моєм ношу“[1]) і уважав собі за найбільшу честь, що міг терпіти за приміром Ісуса Христа, коли писав: „мні же да не будет хвалитися токмо о кресті Господа нашего Ісуса Христа“[2]), це значить: я не хочу хвалитися нічим іншим, лишень хрестом Господа Н. І. Христа!

А ми, дорогі в Христі, чи не можемо наслідувати тих Святих? Таж вони були так само немічні як ми; неодин з них був може перед наверненням навіть більшими грішниками ям ми, а мимо цего вони дійшли до великої святости, а ми лишаємося все поза другими. Чому це так?

[1]) Гал. 6. 17. — там. 14.

Чи може Господь Бог тепер менше милосерний як був в часах коли вони жили? Чи може Божа ласка мала тоді більшу силу як сьогодня? — Ні! дорогі мої. Ні Господь Бог не винен цему, бо Він незмінний, все всемогучий й любить нас грішників все безконечною любовю, — ні ласка його тепер не слабша а могуча таксамо як була давніше, — лишень ми самі цему винні: бо не стараємося знати Ісуса Христа так, як його знали Святі, ані любити так, як вони його любили. Якщо страсти Христові, а особливо рани його, станутъ для нас живою книгою, з котрої будемо вчитися кождого дня — так як це робили Святі — Христа ліпше пізнавати й любити, то будьмо певні, що й ми, подібно як Святі Божі, поступати будемо стало вперед, і так як Ангели по щаблях драбини Якова, дійдемо й ми до вершка святости, де Бог у вічній славі царює.

Рішімся на се, дорогі мої в Христі! Зачнім від нині, зачнім від сьогорічного Великого Посту. Скажім собі так по правді, скільки то літ з нашого життя ми змарнували, бо ми тоді жили радше для світа як для Христа? Чи не добре буде якщо посвятимо Ісусови Христови тепер хоч ті літа, що нам лишаються ще до життя? Христос кличе нас за собою і просить, щоби ми взяли радо свій хрест на рамена, і йшли за ним[1]; св. Апостоли взивають нас рівнож, щоби ми „отложше гріх, терпіннєм да течем на предлежащій нам подвиг, взирающе на начальника віри і совершителя Ісуса, іже претерпі крест"[2]; закликають нас сі Божі післанці до борби з гріхом, а ставляють як примір перед очи Христа, нашого Божого полководця, придавленого хрестом... Рішімся, возлюблені в Христі, іти за сим полководцем; нехай хрест, на котрім Спаситель наш помер, нехай гвозді котрими його до хреста прибито, нехай бичі котрими його катовано, нехай терневий вінець котрим його увінчано, нехай його святі рани... будуть від нині для нас поживою, котрою щодня кормитисьме наша душа, щоби здорова й сильна Божою силою заховала себе напевно на вічне життя в небі.

Ще одна причина, дорогі мої в Христі, спонукати нас повинна доконче, щоби ми в сім Великім Пості більше як

[1]) Мт. 16. 24. — [2]) Євр. 12. 1—2.

ншими літами старалися розважити побожно страсти Господа Н. І. Христа. Цею причиною є те, що Святійший Отець, Папа Римський, Голова Христової Церкви оголосив на цей рік всесвітній Великий Ювілей, бо, як вже знаєте, в сім році минає девятнайцять соток літ від хвилі коли Христос довершив відкуплення людського роду, це є, від муки і смерти Христа на хресті.

Як бачите самі, дорогі мої в Христі, не можна й подумати собі щось більше гідного й святійшого та серцю милійшого, як це, що ввесь світ християнський обходитиме торжественно сю дорогу памятку. До цего, з тим роком ювілейним страстий Христа Господа й смерти його на Голгофті, лучиться ще й багато інших світлих подій, що є звязані з відкуплення людського роду, як: установлення Пресв. Тайни Евхаристії, удідення священикам власти правити Служби Божі, перше св. Причастя на світі, назначення При. Діви Марії Матірю всіх людей. Воскресення Христове, уділення священигам власти відпускати гріхи, віддання св. Петрови Головства над цілою Христовою Церквою, Вознесення, Зіслання Св. Духа і пр., а всі ті події весь світ християнський буде обходити в сім році торжественно, в спосіб ювілейний.

І якжеж нам не радіти з того та не дякувати Господу Богу за сю ласку, що ми є дітьми правдивої Христової Католицької Церкви, в котрій цего року сплине на її дітий так много ласк і Божих дарів? Якжеж не згадувати нам вдячним серцем Свят. Вітця Папу Пія XI., цего великого Добродія нашої Церкви й нашого народу, здається безнастанно лишень над тим продумувати, щоби всіх дітий Церкви в одно злучити і всіх щасливими зробити?

Нехай отже Христос Господь подасть вам всім, мої дорогі Епархіяни, обильну свою поміч, щоби ви до 5-тої неділі сегорічного Великого Посту, першої по Поклонах, — в котру зачнемо цей Великий Ювілей, були вже до него як належить приготовані. Нехай Спаситель світа подасть вам ласку, щоби ви розважаючи його страсти і хрестну смерть добре пізнали його безконечну любов, якою нас полюбив і визволив з неволі гріха, — нехай вкінці, цей Обручник наших душ, поведе вас до відбуття доброї великодної Сповіди, а в св. Причастю накормить

вас Хлібом небеснмм, — своїм Тілом і Кровю, на дальшу дорогу й працю над усвяченнням ваших душ.

Благодать Господа Нашого Ісуса Христа, любов Бога Вітця й дари св. Духа, нехай будуть зі всіми вами. Амінь.

† ЙОСАФАТ Епп.

Дано в Перемишлі, в празник Стрітення Господнього 1933. р.

Ч: 32/Орд. — В справі великопостного пастирського листа.

Поручається Всеч. ОО. Душпастирям відчитати вірним повисший пастирський лист замість проповіди підчас Служби Божої в недідю Сиропустну там, де ОО. Душпастирі відправляти будуть, а в других церквах в слідуючі найблизші неділі так, щоби ві всіх церквах кождої парохії його відчитано.

Поручається рівнож зачати цього року негайно великодну сповідь, узгляднюючі ювілейні обходи, що їх у пяту неділю Великодного Посту зачнемо.

† ЙОСАФАТ Епп.

Ч. 662. — Зарядження на час постів в р. 1933 згл. до Великого Посту в 1934 р.

У сьогорічних постах поручаємо придержуватись постанов львівського провінціяльного Собора з р. 1891. р. (Титул XI. ст. 240. О постах).

Де однак заходилаби потреба розрішення, уділяємо Всч. ОО. Душпастирам, Катихитам і Сповідникам власть, по совіснім провіренню причин при узглядненню обставин розрішати від посту, з виїмком пятниць.

Особи користаючі з розрішення відмовлять приписані молитви.

Час пасхальний треває у нашій церковній провінції від понеділка І. Седмиці Вел. Поста аж до празника. Вознесення Г. Н. Іс. Христа.

Всч. ОО. Душпастирі і Катехити доложать усіх старань, щоби як найлучше приготовити вірних до достойного приняття св. Тайн і дадуть їм нагоду, колиби цего бажали, відбути св. Сповідь перед посторонніи. згл. сусідним священиком, котрого до слухання св. Сповіди упросити належить, по належнім оголошенні цего своїм вірним у попередну неділю згл. свято.

На цілий час пасхальний уділяємо всім сповідникам власть розрішати від гріхів задержаних в Нашій Епархії. (Ними є: 1.) добровільне чоловікоубійство, 2.) тіл. змішання в І ст. спорідненя або посвоячення, 3.) кривоприсяга в суді церковнім або світським, 4.) биття батька або матері, діда або бабки). Таксамо уповажнюємо сповідників до розрішання в згаданім часі від гріхів ради клятви задержаних Ординарієви Конституцією Апост. „Apostolicae Sedis moderationi" з р. 1869, а в які впадають: 1) Clerici in sacris constituti vel Regulares aut moniales post votum sollemne castitatis matrimonium (etiam quod dicitur civile) contrahere praesumentes; nec non omnes cum aliqua ex praedictis personis martimonium contrahere praesumentes. 2) Procurantes abortum effectu secuto. 3.) Litteris apostolicis falsis scienter utentes, vel crimini in ea re cooperantes.

При розрішуванні від висше згаданих гріхів згл. клятв належить кождого разу накладати відповідну покуту прим. частіше принимання св. Тайн, милостиню і и.

В кінці пригадуємо всім ОО. Сповідникам, що мають і на дальше власть привертати каючимся утрачене право petendi debitum conjugale (гл. Перем. Епарх. Відомости з р. 1930 Ч. III ст. 56).

Ч. 663. — Речинець іспитів конкурсових о душпастирські бенефіції в р. 1933.

Іспити конкурсові о душпастирські бенефіції відбудуться цего року в днях 16 і 17 травня і 10 і 11 жовтня.

До іспиту конкурсового належить зголоситися на пів місяця перед речинцем іспиту.

Священики, що перший раз здають іспит, обовязані зазначити в поданню чи і коли зложили іспит з догматики, моральної і церковного права, а перед самим іспитом предложити письменно вироблені проповіди згл. еґзорти.

Ч. 644. — Речинець іспитів з доґматики, моральної і церковного права в р. 1933.

Іспити з доґматики, моральної і церковного права відбудуться цего року в днях 10 мая і 4 жовтня.

До іспиту з доґматики приступають священики висвячені в р. 1932, до іспиту з моральної священики висвячені в р. 1931, а до іспиту з церковного права священики висвячені в р. 1930. В тих самих речинцях є обовязані приступити до іспитів зі згаданих предметів ті священики, що були до цего покликані в попередніх роках, а ще доси їх не зложили.

Вкінці пригадується що священики, які не зложили повисших іспитів, не будуть допущені до іспиту конкурсового, хиба що предложилиби умотивоване оправдання, для яких причин до згаданих іспитів не приступили.

Ч. 441. — В справі зібрання даних до шематизму.

В цїли зібрання даних потрібних для видання шематизму на рік 1934 Еп. Ординаріят заряджує слідуюче:

Всеч. О.О. Парохи, Завідателі і Самостійні (Управляючі) Сотрудники предложать найдалі до 15. квітня ц. р. на звичайному піваркуші паперу такі дати:

1) назва (титул) парохіяльної й усіх дочерних церков, деревляні чи муровані і коли збудовані;

2) назва (титул) богослуж. каплиць на території парохії (назвати місцевість і дату побудовання, чи відпустова і т. д.);

3) назва місцевости, в котрій мешкає парох і віддалення від кождої з дочерних церков;

4) назви місцевостий (міст, сіл і присілків) приналежних до парохії, в котрих однак нема церкви ані каплиці але є гр.-кат. вірні;

5) точне число гр.-кат. душ у кождій місцевости з окрема;

6) число душ лат. обряду а також чужовірців для кождої місцевости з окрема;

7) до якої парохії належать місцеві вірні латинського обряду і де є осідок пароха згл. сам. сотрудника;

8) імя і назвиско, рік уродж. свячень і канонічної інституції пароха;

9) імя і назвиско, рік уродж. і свячення сотрудника;

10) імена і назвиска рік уродж. і свячень інших священиків гр.-кат. перебуваючих постійно на території парохії;

11) імя, назвиско і точна адреса патрона церкви;

12) осідок староства і віддалення від місця осідку священика. На случай, якби дочерна місцевість належала до іншого повіту, треба це зазначити окремо;

13) назва почти, телеґрафу, суду повітового і зелізничої станції та точне віддалення від місця осідку пароха.

Еп. Ординаріят звертає увагу передовсім на точні цифрові дати греко-католицьких вірних. Душпастир є обовязаний знати, кілько має вірних у парохії, а якщо не знає точно, то на обчислення має доволі часу. Вихідною датою є день 1. квітня ц. р.

До подання якнайточніших дат зобовязується О.О. Душпастирів в совісти. У випадках легкодушного занедбання Еп. Ординаріят доручить обчислення душ дотичному о. Деканови згл. одному зі сусідних священиків на кошт нерадивого душпастиря.

Дати мають бути споряджені на піваркуші паперу і предложені О.О. Деканам найдалі до 15. квітня. Окремих аркушів, — як це мало місце давнішими роками — в цім році не висилається.

О.О. Декани вишлють зібрані дані вже дня 16 квітня до Еп. Ординаріяту без огляду на те, чи всі до того часу їх предложать, зазначуючи ев. власні сумніви на поодиноких аркушах.

Ч. 506. — Конкурс на опорожнені парохії.

З речинцем до 15. квітня 1933. виставляється на конкурс слідуючі опорожнені парохії.

Деканат Балигородський: 1. Горянка, 2. Рябе. — Дек. Бірчанський : Грозьова. — Дек. Бориславський: Рибник. — Дек. Буківський: Пулави. — Дек. Височанський: Красне. — Дек. Горлицький: 1. Боднарка, 2. Бортне, 3. Гладишів, 4. Долини, 5. Климківка, 6. Ліщини, 7. Новиця, 8. Рихвалд, 9. Смерековець. — Дек. Грибівський: 1. Баниця, 2. Більцарева, 3. Ізби, 4. Королева руська, 5. Фльоринка. — Дек. Динівський: Павлокома. — Дек. Добромильський: 1. Макова, 2. Тарнава. — Дек. Дуклянський: 1. Граб, 2. Гирова, 3. Дошниця, 4. Крампна, 5. Поляни,

6. Радоцина, 7. Ростайне, 8. Святкова, 9. Тиханя, 10. Чорне. — Дек. Жовківський: Пили. — Дек. Жукотинський: 1. Галівка, 2. Гвоздець, 3. Дністрик головецький, 4. Липє. — Дек. Короснянський: 1. Близянка, 2. Ріпник, 3. Чорноріки. — Дек. Краковецький: 1. Малнівська воля. — Дек. Лежайський: 1. Краків, 2. Дубрівка. — Дек. Ліський: 1. Ліщовате. — Дек. Лупківський: 1. Воля Мігова, 2. Солинка, 3. Явірник. — Дек. Любачівський: 1. Милків, 2. Синявка. — Дек. Лютовиський: 1. Береги гор., 2. Хміль, 3. Поляна. — Дек. Медицький: Барич. — Дек. Мостиський: Чернева. — Дек. Мушинський: 1. Матієва, 2. Ростока вел., 3. Явірки. — Дек. Немирівський: 1. Магерів, 2. Щирець. — Дек. Перемиський: Сливниця. — Дек. Підбужський: 1. Підбуж, 2. Сприня, — Дек. Порохницький: 1. Дубецько, 2. Крамарівка. — Дек. Равський: 1. Белзець, 2. Голе равське. — Дек. Риманівський: 1. Дальова, 2. Ясель. — Дек. Розлуцький: Свидник. — Дек. Сінявський: Майдан сінявський. — Дек. Старосамбірський: 1. Білич. гор., 2. Лінина мала, 3. Лопушанка хомина. — Дек. Тіснянський: 1. Ветлина, 2. Криве ад Тісна, 3. Лопінка, 4. Терка, 5. Яблінки, 6. Яворець. — Дек. Турчанський: Яблінка вижна. — Дек. Чесанівський: Плазів.

Прошення внесенні не по формі і не заосмотрені потрібними залучниками, а особливо без свідоцтва конкурсового іспиту як і ті, котріб вплинули по дни 15. квітня 1933, будуть уважані яко безпредметові.

Примічається, що Всч. ОО., що одержать презенту на таку парохію, котра крім матерної церкви має одну або більше дочерних, зобовязуються в кождім часі, на жадання перемиського Еписк. Ординаріяту, згодитися на евентуальне відлучення дочерних церков разом з ґрунтами.

При тім Еписк. Ординаріят повідомляє всіх Отців, наміряючих внести подання о приняття в спис на висше згадані парохії, що дотації їх і скількість ґрунтів приналежних до парохії будуть, без згляду на інституцію пароха на дану парохію, нормовані по гадці Конкордату і обовязуючих в Епархії норм за відомостю Апост. Престола.

Ч. 717. — Про церковну скарбону і господарку церковним грошем.

Еп. Ординаріят пригадує отсим Всеч. Духовенству

давніше оголошені зарядження що до господарки грошем церковної скарбони.

Гріш складений вірними на тацу в церкві має своє окреме призначення і священик не повинен уживати його на ніякі інші потреби окрім стисло церковних ані теж випозичати його.

Виїмково може він ужити цього гроша на інші як чисто церковні потреби лише за дозволом Еп. Ординаріяту, як напр. на оплату епархіяльного шематизму, Еп. Відомостий і др. Не вільно теж уживати цього гроша на видатки для ерекції, як огородження приходської площі, поправа будинків і т. п.

Дуже обережно належить також поступати при робленні видатків коштом скарбони на парохіяльну бібліотеку та католицьку пресу.

В кождім окремім випадку належить постаратися о дозвіл Еп. Ординаріяту, який може трактувати подібні подання лише в таких випадках, коли церква є достаточно заосмотрена і якщо скарбона розпоряджає більшою сумою гроша.

Невказана річ побирати зі скарбони гріш на оплату катол. часописів також з оглядів чисто виховних, на котрі Еп. Ординаріят неоднократно звертав вже увагу Всеч. Отців. Вірних треба призвичаювати до того, щоби католицький часопис оплачували самі. Не може оплатити одиниця, тоді нехай їх більше зложать разом, або нехай уладжують збірку на ту ціль в брацтві чи в іншій установі. Вірні повинні зрозуміти, що католицький часопис, як сівач доброго зерна, заслугує на те, щоби за нього заплатити, та що їхнім обовязком є в нинішних часах підперти його так морально як передовсім матеріяльно. ОО. Душпастир не повинні теж з власної кишені передплачувати для своїх парохіян католицької ґазети, а якщо у виїмкових випадках се роблять, то дотичний читач повинен знати, що священик за нього заплатив, бо католицька ґазета даром не дається. Що інше є визичити комусь часопись до прочитання, однак кождого разу треба домагат ся його звороту. Ходить про те, щоби вірні, особливо менше свідомі, навчилися ставити католицьку пресу висше другого друкованого слова.

ОО. Декани зволять звертати Духовенству увагу на на повисші моменти при нагоді дек. зборів та візитацій.

Ч. 502. — Рішення Адміністрацийного Трибуналу в справі обезпечення церковної прислуги в Касі хорих.

Najwyższy trybunał Administracyjny
L. R. 5303/30.

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Najwyższy Trybunał Administracyjny w sprawie skargi Powiatowej Kasy chorych w Żółkwi na orzeczenie Urzędu Wojewódzkiego we Lwowie z 8 i 11 marca 1930 r. L. 221/29, 246/29 i 251/29 w przedmiocie ubezpieczenia na wypadek choroby gr. kat. djaków i pałamarzy, po przeprowadzonej dnia 3 czerwca 1932 r. rozprawie,a to po wysłuchaniu sprawozdania sędziego — referenta, — oddala skargę, jako nieuzasadnioną.

P O W O D Y

Zarząd Powiatowej Kasy Chorych w Żółkwi uznał Mykietę Mylana diaka w cerkwi w Zameczku, Senia Wowkuna diaka i Mikołaja Kułyka, pałamarza, w cerkwi w Artasowie oraz Pawła Sała diaka i Łucia Byka pałamarza w cerkwi w Krechowie za podlegających obowiązkowi ubezpieczenia na wypadek choroby i nałożył na ks. proboszczów tych parafji jako pracodawców obowiązek uiszczenia składek ubezpieczeniowych za wyżej wymienionych pracowników w czasie od 1 stycznia 1924 do 31 grudnia 1926 w kwocie 53 zł. 04 gr. względnie 106 zł. 08 gr.

Starostwo powiatowe w Żółkwi nie uwzględniło odwołań ks. proboszczów i zatwierdziło decyzje Kasy Chorych z powodów w nich przytoczonych. Urząd Wojewódzki we Lwowie orzeczeniami z 8 i 11 marca 1930 r. L. 221, 246 i 251/29, uwzględnrł odwołania ks. proboszczów i uchylił orzeczenia Starostwa i Powiatowej Kasy Chorych, ponieważ przeprowadzone dochodzenia wykazały, że osoby wymienione na wstępie pełniły swe czynności w cerkwi dobrowolnie z poczucia religijnego i że zajęcie ich nie opierało się na stosunku roboczym lub służbowym i dlatego nie podlegają one obowiązkowi ubezpieczenia na wypadek choroby po myśli art. 3 ustawy z 19 maja 1920 r. Dz. Up. 272.

Na te orzeczenia wniosła Powiatowa Kasa Chorych w Żółkwi skargę do Najwyższego Trybunału Administracyjnego, który rozważył co następuje:

Skarżąca Kasa Chorych podnosi zarzut, że wbrew zapatrywaniu pozwanej władzy z przeprowadzonych dochodzeń wynika, iż wymienione na wstępie osoby pełniły swe funkcje diaków wzgl.

pałamarzy na podstawie stosunku służbowego do proboszczów odnośnych cerkwi i za wynagrodzeniem pobieranem wprawdzie nie od służbodawcy, lecz od osób trzecich, co jednak wobec przepisu art. 19 ustawy z 19 maja 1920 Dz. Up. 272 jest bez istotnego znaczenia dla stosunku służbowego, że zatem osoby te podlegają obowiązkowi uuezpieczenia na wypadek choroby na zasadzie art. 3 cyt. ustawy.

Najwyższy Trybunał Administracyjny zaznacza, że cechą charakterystyczną stosunku służbowego względnie umowy służbowej (o usługi) test obowiązek pełnienia usług dla osoby drugiej (służbodawcy) według jej dyspozycji (§ 1151 austr. kod. cyw.) Decydujące znaczenie dla kwestji, czy wymienione na wstępie osoby zatrudnione były w odnośnych cerkwiach na podstawie stosunku służbowego i podlegały obowiązkowi ubezpieczenia na wypadek choroby, posiada zatem ustalenie, czy osoby te były obowiązane do stałego pełnienia swych czynności i czy czynności te podpadają pod pojęcie usług spełnianych dla proboszczów tych cerkwi, jako służbodawców według ich dyspozycji.

Otóż ze znajdujących się w aktach sprawy sprawozdań organów policyjnych i gminnych i protokolarnych zeznań stron wynika, że Mykieta Mylan, właściciel 13 morgowego gospodarstwa rolnego, z którego się utrzymuje, spełniał w czasie od 1 stycznia 1924 do 31 grudnia 1927 funkcje diaka w cerkwi Zameczku w niedziele i święta i przy chrzcinach, ślubach i pogrzebach dobrowolnie z pobudek religijnych, bez wynagrodzenia, nie zaś na podstawie umowy z proboszczem względnie komitetem parafjalnym i że otrzymywał „za stratę czasu“ od parafjan szczupłą zapłatę: że Seń Wowkun zmarły w r. 1929 i Mikołaj Kułyk, mając własne utrzymanie, spełniały swe funkcje w cerkwi w Artasowie w niedziele i święta i podczas nabożeństwa dobrowolnie i zupełnie bezpłatnie, a od parafjan otrzymywali bardzo drobne datki: że wreszcie Paweł Sało i Łuć Byk, gospodarze rolni, a ostatni także sekretarz gminny, pełnili funkcje cerkiewne w Krechowie w niedziele i święta jedynie z poczucia religijnego bez żadnej umowy a przy ślubach, pogrzebach i t. p. na żądanie stron za wynagrodzeniem „za stratę czasu“.

W rekursach swych od orzeczeń Kasy Chorych i Starostwa w Żółkwi gr. kat. proboszczowie w Zameczku, Artasowie i Krechowie zaprzeczali, aby wymienieni pozostawali do nich w jakimkolwiek stosunku służbowym i aby ich można uważać za służbodawców, obowiązanych do ponoszenia składek ubezpieczeniowych.

Z powyższych ustaleń nie wynika, aby wymienione na wstępie

osoby były prawnie zobowiązane wobec proboszczów do stałego pełnienia czynności diaka wzgl. pałamarza. Również i czynności te, o ile mogłyby przy chrzcinach, ślubach, pogrzebach i t. p. być uważane za usługi świadczone osobom interesowanym i przez nich wynagradzane, to spełniane podczas nabożeństwa w niedziele i święta posiadają raczej charakter czynności wchodzących w zakres obrządku religijnego a nie usług spełnianych dla proboszczów jako służbodawców. Jeżeli zatem na podstawie powyższych ustaleń pozwana władza uznała, że wymienione na wstępie osoby nie były zatrudnione w odnośnych cerkwiach na podstawie stosunku służbowego z proboszczem i że wobec tego nie podlegają obowiązkowi ubezpieczenia na wypadek choroby, to Najwyższy Trybunał Administracyjny nie mógł się w tem dopatrzeć zarzuconej mylnej oceny prawnej stanu faktycznego.

Skargę należało zatem oddalić, jako nieuzasadnioną.

Warszawa dnia 13 września 1932 r. — (Підписи).

ХРОНІКА.

Крилошанські відзнаки одержали:

Ч. 553. о. Федоряк Антін парох в Лісковатім.

Померли:

о. Хотинецький Климентій парох в Черневі 2/2 1933.

Душу єго поручається молитвам Всеч. Духовенства.

З гр. кат. Еп. Консисторії.

Перемишль, дня 20. лютого 1933.

о. Микола Грицеляк
канцлер.

† ЙОСАФАТ
Епп.

Накладом гр. кат. Еп. Консисторії в Перемишлі.

Друкарня гр. кат. Капітули в Перемишли.